

LA CAMPANA DE GRACIA.

DONARÁ AL MENOS UNA BATALLADA CADA SEMANA.

CADA NÚMERO 5 CÉNTIMS PER TOT ESPANYA,
Números atrassats: 10 céntims

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ: Librería Espanyola, Rambla del Mitj, 20, botiga.
BARCELONA.

PREU DE SUSCRIPCIÓ: Fora de Barcelona cada trimestre ESPANYA pessetas 1'50.
Cuba y Puerto-Rico 2.—Estranger, 2'50.

UN GAT DE BONA CASTA Y LAS RATAS DE MADRIT

¿Qui 'ls sembla que té mes culpa:
las ratas que 'l gat empaya,

o 'ls que li agafan la qua
perque no puga empayarlas?

UNA CAMPANYA NECESSARIA

EVA ja molts dies que alguns periódichs de Madrid venian publicant articles sobre 'ls abusos cometuts per alguns individus de aquell Ajuntament. Se citavan fets preciosos y 's consignavan los noms propis de alguns regidors compromesos. Y á pesar de tot ningú ó casi ningú 'n feya cas. Vivim en una atmósfera tal, que en certa manera podria dirse que las emanacions pestiferas de qu' està saturada, temen al pais que ha de respirarla completament amordrat, paralitzat, silencios é inmóvil.

Siguémenester que uns miserables tracessin de atentar contra la existencia del firmant de aquelles pùblics denuncias, perque de repent, se despertés vigorosa, imponen la indignació del pùblich. Ja era hora.

Desde aquell punt s' ha fet popular no sols á Madrid, sino en tota Espanya, lo nom fins ara desconegut de D. Julio Urbiña, Marqués de Cabriñana.

Qui es aquest desfedor de entuertos municipals? Un home decent, dotat de un caràcter enter, de un gran vigor fisich y de una habilitat extraordinaire en lo maneig de las armas. Un home resolt á dir tot lo que sab y á sostener tot lo que din en tots los terrenos. Un paladí de la moralitat.

Avuy lo poble de Madrid l' escuda unànimement, sense distinció de classes ni gerarquías. Totas las corporacions s' han posat al costat seu: tots los ciutadans portan lo seu óbol á la suscripció pùblica oberta al objecte de allegar recursos pera subvenir als gastos de la campanya moralisadora.

Únicament lo govern... Lo govern, cautelós, escamat, disgustat, molestat, xerigat, exclama en veu baixa:—Malvaijate una y mil vegadas aquest nou don Quijote, que 'ns ha vingut á rompre las oracions!...

Per això, en un principi 'ls ministres, que per reçels electorals, suspenen punt en blanch á tots los ajuntaments que fan nosa, sigan honrats ó no ho sigan, se limitavan á dir:—Aquestas resolucions que afectan á la moralitat de una corporació ó dels individus que la componen s' han de deixar integras á la resolució dels tribunals de justicia.

La teoria es bona; pero la pràctica fà riure. ¿No hi ha acas en lo govern un ministre flamenc que blasfoma de què ell sol aquí á Espanya es la Justicia, y qué pretén que tots los tribunals han d' estar atents á las sevas ordres?

Lo tolle-tolle del pùblich davant la cómoda passivitat del ministeri, partidari del empleo dels panyos calents, que sense aliviar res, si son molt grossos, serveixen pera tapar certs gatuperis; y per altra part las indicacions emanadas de ciertas elevadas regions, han inclinat al ministeri á fulminar un decret de suspensió contra l' Ajuntament de Madrid, qual suspensió serà parcial ó total, segons lo pùblich apreti mes ó menos, ó segons desde ciertas elevadas regions apuntin ab un dit ó amenassin ab tota la mà.

De pás precisa registrar aquesta nova clàndicació del ex-móntru, que als pochs dies de inclinarse davant de l' espasa de Sagunto, avuy s' arronça, malgrat seu, davant del basto popular.

Fà uns tres anys que vá caure del govern, á conseqüencia dels escàndols del ajuntament de Madrid, y avuy que s' reproduheixen los mateixos escàndols pùblicament aguantar-se á tota costa. Qualsevol diria que l' ex-móntru s' ha tornat gat... y gat escaldat qu' es lo pitjor.

La campanya moralisadora es altament simpàtica; pero glograrán los que l' han empresa 'ls resultats que s' proposan? Aquí està tota la qüestió.

A la suspensió del Ajuntament de Madrid y ab l' acció dels tribunals, dat que se 'ls deixi obrar ab tota independència, se conseguirá depurar á la nació del virus de la inmoralitat que corromp tot lo seu organisme?

Reventar una pùstula, cauterisarla... això està molt bé... Pero s' ha de reconeixer que no es mes que un patlatiu. De Ajuntaments corromputs com el de la capital de la monarquia se'n contan á Espanya á centenars, á milers. L' excepció no la constitueixen los que xanxillejan, sino 'ls que observan una conducta decent y correcta.

Y es que 'l mal vé de dintre.

Vé de aquests politichs de la restauració, que desconfiant del apoyo del pais, han ofegat tots las sevas

iniciativas, han agarrobat tots los seus impulsos de noble independència. Vé dels ministres que fan las eleccions, quan las eleccions qui deuria ferlas es lo pais independent. Vé del caciquisme que predomina y deixa sentir la seva omnipotència despòtica fins en los recons mes amagats de la nació. Vé dels cinichs corruptors de totas las lleys morals y escritas. Vé dels taruguitas electorals, que han allunyat als electors de las urnas. Vé dels mals exemples de inmoralitat que campejan adalt y que 'ls que son abaxa segueixen, contant ab l' impunitat y sembrant per tot arreu l' escàndol y l' excepticisme.

De aqui vé 'l mal.

Y per contenir los seus estragos, precisa atacarlo, no tant en una que altra de sus infinitas manifestacions externas, sino en las seves arrels mes fondas.

La campanya moralisadora deuria empêndrela resoltament lo pais en massa. Seria menester que cada ciutat honrat se convertís en un nou Marqués de Cabriñana. Sacudir la inercia, sacrificar la tranquilitat, los interessos, y hasta la vida á ser precis en defensa del restabliment de la moral y la pureza en las costums pùblics. Arremetre á una contra 'ls bruts, contra 'ls cinichs, contra 'ls corruptors, fentne un esment terrible. Apelar en ultim extrém á las energies populars, sense fixar un límit á la seva acció salvadora.

¿Qué dimontri!... ¿No es la dignitat de la patria l' objectiu mes sagrat de un poble que s' estima?

Donehs si resulta coreat y pudrit lo garrofer de Sagunto, se'l talla y se'l tira al foch.

P. K.

AVANT de las exigencias de 'n Martinez Campos en Cánovas va rectificar la seva opinió sobre la guerra de Cuba.

Davant de las exigencias del poble de Madrid, en Cánovas ha rectificat la seva opinió respecte á la qüestió municipal.

Podrà D. Antón rectificar tot lo que vulga, pero l'gep del pais no l'rectifica ell ni ningú.

La vila de Igualada ha tributat obsequis entusiastas al seu fill predilecte Anacleto Girbau, que tan heroisme desplegà en la defensa del fort del Esterón.

Ascendit á segon tinent, ha vingut á Espanya á restablirse de las feridas que rebé en tan memorable fet de armas, desitjós de tornar á batre en defensa de l' honra de la patria.

Igualada ha fet lo que devia en honor de aquest valent. Rebin los igualadins lo nostre aplauso mes entusiasta.

L' editor m' encarrega que 'ls comuniqui una noticia. Lo dijous dia 5 de Desembre apareixerà l' Almanach de la Esquella de la Torratxa pera 1896, que cada any obté un èxit assombros, agotantse en pocas horas una edició numerosissima.

Enguany l' Almanach per sos treballs literaris, per sos infinitis grabats y per la importància y l' número dels escriptors y artistas que 'ls suscriuen, rivalisa si es que no supera als dels anys anteriors.

Per lo tant, ja saben lo que importa, y es que surt dijous al matí. Si volen adquirirlo, no s' adormir.

Los carlins se bellugan. Celebran àpats y meetings. Apareixen provocatius y amenaçadors. Y no's recatan de dir en veu alta qu' estan organisats per reanudar las salvatges aventuras ab que tantas vegades han ensangrentat la terra espanyola.

Jo no sé si van tan moguts per l' entusiastisme que 'ls inspira l' rey de les húngaras, ó perque 'ls sembla sentir pel cantó de Cuba, lo drinch de l' or.

Saben per experiència que una insurrecció a temps en lo nostre pais pot valer una fortuna. De haver menjat al Hostal de la Corda, encare hi ha qui se'n llepa 'ls bigots.

En veritat que no faltarà mes que aquesta nova desventura fer coronar los incalculables beneficis que deu lo pais als politichs de la restauració.

Una guerra separatista á Cuba y una guerra civil á Espanya seria una ditxa completa.

Després de buidar la caixa de la Hisenda, obrir la caixa de Pandora... Negoci rodó.

Quina alocució mes entusiasta la que han publicat los catòlichs del bisbat, demanant recursos pera fer una demostració d' afects al bisbe de la Sèu, ab moiu de habérseli conferit el capelo cardenalici....

Y ab quin afany van cubrir las llistas de suscripció....

No s' engreixan, no, ab tanta facilitat, las suscripcions obertes pera socorre á las famílias dels pobres reservistas....

Y es que als verdaders catòlichs no 'ls entussiasma tant lo color roig de la sanció derramada en defensa de la patria, com lo color roig de un birret de cardinal.

Deu ser perque 'ls cardenals la ballan mes magra que las famílies trabajadoras, obligadas á donar á la patria l' únic apoy que tenian per atendre á la seva subsistència.

Una pregunta:

¿Y no tindrà 'l bisbe Cassanya un arranch com el que ha tingut el Marqués de Cabriñana, destinant als pobres lo producto de la suscripció que han obert á Madrid sos entusiastas admiradors?

Difícil es que 'l cardenal respondi á aquesta pregunta.

Ja veurán com tractantse de això farà l' dissimulat, y mes que bisbe de la Sèu de Urgell, semblarà bisbe.... de la Vall d' Arán.

Desde que D. Emilio ha deixat corre la política, entra en totas, com la romana del diable.

Avants no menjava mes que ab en Sagasta; pero últimament has'ha esmorzat ab en Romero Robledo y ab en Bosch y Fustegueras.

¡Y que segons diulen, els tres comensals han amanit tots los plats ab una animada conversa aproposit de la qüestió municipal de Madrid!

¿Veritat que la Magdalena á l' inversa de la política espanyola ja no podia arribar mes avall?

Los primers que van adherir-se á la campanya moralisadora del Marqués de Cabriñana, siguieren los esdients de Madrid.

Plens de juvenil entusiastisme organisen una manifestació pública, y plens d' entusiastisme gubernamental, los polisons van dispersarlos á garrotadas.

Cridém donchs ab tota l' ànima:—Loor mil voltas als àngels custodis de la moralitat conservadora!

Afirma 'l Diari de Barcelona que dels xanxullos dels Ajuntaments qui 'n té la culpa es lo sufragi universal.

Si senyor: lo sufragi universal practicat pels partits monàrquichs, equivalent à la trampa universal!

Las notícies que 's reben de Cuba continuau sent desconsoladoras.

Son molts los hisendats que si fan la zafra es senzillament perque s' han entés ab los insurrectes, comprant la tranquilitat ab sumas de diners.

Los insurrectes agrahits els deixan personal per traballar en las operacions de la cullita.

Si aquestas notícies resultan certas serà menester dir al heró de Sagunto:

Vaja D. Arseni, plegui 'l paraguas y retiris, que la pau que vosté volia fer, ja la fan los duenyos de las hisendas pel seu compte.

Ja 'ls dich jo que ab la ditxosa guerra de Cuba 'ns hem ben ficat al mitj del sucre.

CARTAS DE FORA.—*Banyolas.*—Lo passat diumenge l' Ateneo conmemorà coin cada any l' aniversari del atach dels carlins a questa vila, en defensa de la qual sucumbiren lo diputat a Corts y ex-jefe de voluntaris D. Joseph Toribí de Ametller, lo valent capitá D. Ramón Bover y alguns altres valents, vietnames tots de la seva abnegació y del seu entusiasme per la causa liberal.—Durant la vetllada s' executaren marxes fúnebres y s' tocaren ademés *La Marsellesa* y l' *Himne de Garibaldi*. Pronunciaren discursos lo president del Ateneo D. Jaume Costa, D. Lluís A. de Ametller y 'l jove Emili Costa. Llegiren bonichs traballs lo noy Martí Puig y 'ls Srs. D. Francisco Pujol, D. Salvador Busquets, D. Emili Dalmau, D. Francisco Prat, D. Agustí Faig, D. Amadeu Espany y D. Joseph Pujol, qui recitá una hermosa poesia del jove Emili Costa.—Durant tota la vetllada reyná 'l major entusiasme, demostrantse que la vila de Banyolas no olvida avuy ni olvidarà may lo recort de las lluytas contra 'ls enemics de la llibertat selladas ab la sanch de alguns dels seus fills mes dignes.

Capellades.—Han contret matrimoni civil D. Joseph Costa y Panés ab D. Josep Serra y Poch, veïns de questa vila.—Que siga l' enhorabona.—Y ara aném 'nn altre assumpcio.—L' arcalde de Capellades fins en aquells días en que la lluna no surt sino després de las deu de la nit, no vol que s' encenguin los fanals, ab perill dels que tenen necessitat de transitar a las primeras horas del vespre. ¿No podria mostrarse 'l nostre arcalde una mica menos enemic de las llums?

ENTRE CRIADAS

—Hont vas tant depressa, Tuyas?
—No t' havia vist, Pilar.
—Sabs que 't trobo molt mes fiaca
que quatre mesos atrás?
—Naturalment que haig d' estarho!
¿Qui no s' enfaueix, passant
tals disgustos y traigerias?
—Sobres?
—Ja t' ho pots pensar!
Tot prové d' això de Cuba.
—¡Qué! ¿Que potser t' has quedat
sense promés?
—Si senyoral....
—Pues, filla, démons les mans:
jo també n' hi sigut víctima.
Feyá ja prop de mitj any
que festejava ab un jove,
un sombreret molt formal
que m' havia dat paraula
de casar-se molt aviat....
—¿Ab tú?
—Y donchs!
—Es que aquests tunos
prometen que's casaran;
pero 's casan ab un' altra.
—No, aquest era molt honrat.
Hasta dos ó tres diumenges
m' havia dut á brenar
cap allá á la Font-trobada,
y... ni lo més mínim ¿sabs?
—Això es different.

—Donchs bueno:
per culpa de això que hi ha
entre 'l govern y 'la negritos
de 'l Habana, 'l més passat
varen cridarlo á las filas,
l' endemà 'l van embarcar....
y anda, Pilar, fastiguéjal
quèdat ab un pam de nas
y si acàs vols promés, búscaten.
—Es lò que jo vaig pensar
quan lo meu cabó va anarsen.
—Era un cabó 'l teu! ¡Ay ay!
si 'm sembla que l' altre dia
vaig véret ab un paisá....
—Oh! Es que jo n' hi tingut varios
desseguida ho entendràs.
De primer vaig tenir un cabó,
però ván enviarlo allá
y vaig escoltar á un lampista,
que desseguida 'm va dar
paraula de matrimoni
y un vano de quatre rals.
Cridan també á aquest, 'l embarcan
y jo, ¿com r' ho arreglarás?....
No 'm va quedar més alivi

que avenirme á festestar
ab un adroguer molt sonso
que ja pel Corpus passat
m' havia anat al darrera.
No era un partit gayre gras,
pero me'n aconsolava
pensant qu' en la escassedad
s'ha d' arrreplegar 'l que passa,
quan l' altra senmanya inyach!
me li donan també 'l xopo,
y també me 'l fan anar
á 'l Habana á empaytar negres
com los altres.... ¡En mitj any
tres xicots!... Ves qué te 'n sembla ...
—Res. ¡Ves qué m' ha de semblar!
Que no sé com los que manan
tenen la poca pietat
de no veure 'ls perjudicis
que això 'ns està ocaſionant.
—Y que com més días passin
pitjó estarém.

—¡Natural!
Com que no fan altra cosa
qu' embarcá, embarcá soldats!...
Aviat no 's trobará un home
ni buscantlo ab un fanal.
—Sabs l' únic recurs que 'ns queda?
—Tirarnos de cap á mar?
—Posarnos de majordonas
ab qualsevol capellá....
¡Aquests no van á las filas
ni fan embarcarlos mai!
—De mes verdares se 'n maduran....
—¿Les den?.... Adiós, que tinch tart.
—Hasta un altre dia, Tuyas.
—Hasta mes veure, Pilar.

C. GUMÀ.

UN SOMNI

LEGINT la carta que un arquebisbe—
obehint á aquest afany que ara mos-
tra 'l clero de ficarse en tot, —ha
escrit al marqués de Cabriñana, y
en la qual barreja la religió, la gra-
cia de Deu y l' administració munici-
pal... naturalment vaig adormirme.
Y adormintime, vaig posarme á

somniar.

Un marqués, ab temperament d'
apóstol y aficions de mártir, surta
al mitj del carrer y prorrumpia á grans crits:
—Ciutadans, homes honrats, tots los que encare tenir una
mica de vergonya á la cara y un resto de dignitat á la concien-
cia! Sapiguéu qu' en la corporació tal acabo de descubrir això,
y alló y lo altre! Hi trobat lo ràstre de cent tarugos, la pista de
mil-trafics, la prova d'un milió d'immoralitats. Ara sabreu per
qué no porteu camisa; ara sabreu perquè esteu endebuts; ara
comprendreu per qué hi ha gent que viu á lo príncep y neda en
l'abundancia... ¿Voleu continuar soportant aquesta vergonya?

Lo poble responia:
—¡No!
—Voleu castigar l' audacia d' aquesta filoxera de la vinya
pública?
—Y 'l poble cridava:
—¡Sí!

Era una moda, una repetició d' aquestas flamaradas d' en-
tusiasm que ara popularisan lo *krik-krik*, ara divinisan la
polka del *As d' oros*, ara cantan l' *jay de mi! jay de mi!*, ara
omplarl' ayre ab lo *Dónde vés con mantón de Manila?*...

Tot era pel marqués. Lo marqués era l' home més popular, l' heroe,
l' idol de la multitud.... y hasta d' algunes persones de posició
social.

Comissions, felicitacions, suscripcions.... Lo bon marqués
no s' entenia de féyna tornant apretades de mà, contestant car-
tas y agrahint mensatges. A aixecar estàtuas y erigir monu-
ments no s' hi havia arribat encare; pero ja se'n començava á
parlar alguna cosa.

Lo marqués no podia surir de casa sense portar al darrera
un exèrcit d' admiradors; no claque assalariada, que aplauideix
a aquell que la paga, sinó entusiasfas de bona fe, que veyan
en ell lo Messies administratiu, tants anys esperat.

Per l' ayre no resonaven més que aquests crits:

—¡Gloria al marqués!
—Visca 'l marqués!
—Abaix los malbaratadors de la fortuna pública!—
Y 'l marqués, desviant lo cos per no rebre 'ls tiros d' uns
assessors que acabaven de disparar contra ell, s' inclinava
modestament y deya ab molta naturalitat:
—Gracias, gracias! No hi fet més que cumplir ab lo meu
deber. Ara que la justicia compleixi ab lo seu.

Havien passat una infinitat de dies.
La justicia prou traballava ab voluntat; pero era impossible
precipitarse. No 's podia violentar la llei; no hi havia medi
de forsar los tràmits establets; era perillós adoptar providen-
cias atropellades y passar per sobre d' una multitud de precep-
tes, reals ordres, reals decrets, sentencias del Suprem, circu-
lars del ministeri, reglaments y disposicions aclaratorias.

Entre tant lo pobre marqués se tornava tarumba anant de
jutjar en jutjar, prestant declaracions, facilitant documents,
aclairant errors, contestant répliques, desfent mistificacions, re-
batent càrrechs....

L' home 's debilitava fisicament, encare que l' esper se
mantingués enèrgich. ¡Tantas horas d' enraonar cada dia!
¡Tantas vegades de repetir las mateixas paraules!...

L' atmosfera 's refredava, y sòls de tant en tant se sentia re-
petir com un eco apagat:

—Visca 'l marqués!

Al frontón hi havia partit de pilota, á la plassa corriada de
toros, al teatre estreno....

Acabava d' arribar la *Bella Chiquita*; una dona havia tin-
gut una criatura ab un bras al mitj de l' esquena; un inventor
havia descubert uns mistos que bufant s' encenian y rascant s'
apagavan....

La pùblic s' elvidava del marqués, y corría al teatre, á la
plassa, al frontón, á veure la *Bella Chiquita*, á comprar la ce-
rilla misteriosa.... Aquells fulanos, acusats, y si no confessos, convictes de ser
la filoxera de la vinya pública, surtian dissimuladament de
casa, se desllisavan poch á poch pels carrers... y al veure que
ningú 'ls signava ab lo dit, ni ningú 'ls apartava ab lo peu, ni
ningú 'ls escupia á la cara, acabaven per perdre la pòr—qu'
era lo únic seu que podian perdre—y tornavan á barrejarse
definitivament ab las personas honradas....

En lo cementiri s' obría una tomba, dintre la qual estaven
depositant un cadavre. La inscripció de la lápida deya:

—Aquí descansa un marqués que tingüe la candidés de creure
que un cos totalment gangrenat pot curarse amputantli un dit
ó una orela.

Caygué la llosa de la tomba.... y l' estrépit me despertá.

Això no es més que ua somni; pero devegadas hi ha somnis
que 's converteixen en realitats.
Sobre tot los desgradables.

FANTÀSTIC.

!! Aviat!! — !! Aviat!! — !! Aviat!!

SORTIRÀ

Trasformat completament

Tindrà forma de llibre enquadernat, ab una cuberta litogra-
fiada á vuit tintas.

Dibuixos politichs, text polítich, 200 planas atestades de
grabats.

Preu: 2 ralets per tot Espanya

Preguem á nostres corresponsals que no deixin de fer lo pe-
didu sens perdua de temps.

N' alguns pobles no pagan als
mestres; pero això sí, 'ls em-
bargan sense contemplacions
per estar en descubert de la
contribució de consums.

Irrisió sangrenta!.... Per
qué que es lo que poden con-
sumir los infelissos mestres d'
estudi si no cobran?

No obstant, si bé 's considera la cosa, 's veurá que
los mestres consuman lo que no consuman los demés
ciutadans. Aquests consuman comestibles. Y 'ls mest-
tres se consuman á si mateixos.

GEOGRAFÍA CUBANA.—Avuy á Cuba ja no quedan més que dos ciutats.

Matanzas.

Cienfuegos.

Los soldats de una petita columna que's vā batre ab els insurrectes, no varen desdejunarse fins à las cinch de la tarda.

Ay Senyor!.... Los que ab los seus abusos comprometen á cada punt l' honra d' Espanya, tan farts! Y'ls que donan la seva sanch pera posarla en lo lloch degut, en dejú fins à las cinch de la tarda!

Aquest contrast pinta al rin la situació tristíssima de la nació espanyola.

L' incentiu principal dels escàndols del Ajuntament de Madrid qu' anys enrera van provocar la cayguda del govern conservador, sigüé'l famós Bosch y Fustegueras.

Y, à pesar de això, D. Albert avuy es ministre, y pels seus serveys à la causa ultramontana, está en camí de ser proclamat fill predilecte de la Iglesia.

Apelant à aquests precedents, D. Antón té un medi molt senzill de resoldre la qüestió del Ajuntament de Madrid.

Provoca una crisi ministerial, y als regidors tats de xanxullers pel Marqués de Cabriñana els nombra ministres de la Corona.

No té mes que recomenarlos que sigan molt devots, es à dir: que imitin à D. Albert... y la moral adquirirà un relleu extraordinari.

Desde'l moment que's quedí ab quatre pams de nas.

Diu un telègrama:
«El general Martínez Campos continua en Santa Clara.»

¿Volent que'ls digni la veritat? Per mi l' heroe de Sagunto, mes que à Santa Clara ja fa molt temps que's troba à Santa Espessa.

Lo ministre de Hisenda parlant ab un periodista anglès li ha dit que té'l propòsit de reformar l' actual sistema de tributació.

Segons lo Sr. Navarro Reverter aquest sistema es molt antich y necessita modificarse.

Ja veurán com lo ministre de Hisenda ara'ns afeytarà à la moderna y en lloch de rasarnos el pel, empleará un medi mes radical: ens arrençarà la pell.

Aquest dia, un contribuent feia consideracions sobre las declaracions del general Burrero ó Borrego, que pretén que las necessitats del exèrcit aquí à Espanya estan completament desatesas.

Y deya'l contribuyent:

—Desatesas las necessitats de un exèrcit que conta ab la suma de sis capitans generals, quan ni Alemania, ni Russia, ni Fransa, ni Inglaterra, ni Italia, ni cap país del mon els té.... Lo general està de broma.

A no ser—afegia—que pretengui que's estableixi'l quart entorçat y'l quint, y'l sisé, y tots los demés que capigan à las mánigas dels nostres generals. En qual cas fins podrian endurse'n las majors recompen-

sas, no'ls que siguessin mes valents y prestessin majors serveys, sino....

—Quins?—vaig preguntarli.

Y ell me va respondre ab molt bona sombra:—'ls que tinguessin los brassos mes llargs!

Un rasgo de socialisme práctich.

En vista de lo que han sufert los obrers de las vidrierias de Carmaux, à conseqüència de una huelga empenyadissima, una senyora de París, Mme. Dembourg vā entregar à Rochefort la suma de 100,000 franchs, al objecte de que'ls obrers en huelga poguessen montar un establimient y fer la competencia al seu antic patró.

—No val mes fer aquestas caritats als obrers que traballan que à las ordres religiosas que gandulejan?

Mme. Dembourg es una senyora d' edat, de posició desahogada, y republicana acerimia de tota la vida.

Un periodista anà à interrogarla, y la generosa dama tingué una resposta que pinta'l seu caracter obert y franch.

—De manera—vā dirli'l periodista—que vosté es una vella republicana socialista del any 48.

—¡Cóm s' enten vella!—replicá ab vivesa la senyora.—Qué vol dir això de vella? Un vestit vell es el que's tira quan està usat; unas sabatas son vellas quan cauen à trossos; pero un ser humà no pot dir-se que siga vell sino quan es tonto ó malvat, cosasan vellas com el mon. La intel·ligència, l' cor y la bojudat no envelleixen mai. Per lo que à mi toca soch tan jove avuy com al any 48.

Lo primer que han de fer los vidrieros de Carmaux es una escaparate del cristall mes fi y mes pur, dedicantla à aquest àngel de la mes humana de las religions: l' amor al próxim, l' apoyo als débils, la filantropia generosa en favor de las classes traballadoras.

L' arcalde de Gracia ha publicat un bando contra la blasfemia.

No seria gens inoportú que'l poble de Gracia 'n publicu un altre contra la mala administració municipal.

Perque tals coses passan à la Casa gran de la vinya vila, que al home mes ben parlat, à estimuls de la indignació, pot escaparn'hi alguna de las mes recargoladas.

Y hasta en sentit invers es possible que s' etgeguin blasfemias pels mateixos que tractan de evitarlas.

Suposém (es una suposició) qu' entre'ls negociants de carn y'ls regidors de un poble median secretas intel·ligencies pera rebaixar en lo pressupost municipal las tarifas dels drets de la carn, ab la condició precisa de que la rebaixa se la partiran com à bons germans los regidors y'ls carnicers.

Suposém (continua sent una suposició) que'ls últims un cop lograda la rebaixa, diuen als primers que no n' hi ha de fets.

¿No es veritat que'ls regidors etjegaran una cartella de paraules enèrgicas de aquelles que'l Sr. Arteaga tracta de multar ab 5 ó 10 pessetas, segons sian mes ó menos groixuda?

Per si à Gracia hagués succehit alguna cosa per l' istil (que no ho afirmo, per mes que si pot afirmarse, porque es un fet, que les tarifas de la carn van ser rebaixades) en tot cas, al Sr. Arteaga li faltaria temps per parar l' orella per recullir blasfemias y parar la mà per recullir multas.

¿Y si à Gracia sortís tot de un plegat un marqués de Cabriñana?

¿Qui seria capás de tapar la boca de aquells regidors?

Ja veu, Sr. Arteaga quants y quants perills no corren ab això de la blasfemia, ell y'ls seus companys de consistori.

SOLUCIONS

A L' INSERTAT EN LO ULTIM NUMERO

1.ª XARADA.—*A-na-gra-ma.*

2.ª ANAGRAMA.—*Avi.*—*Via.*

3.ª GEROGLÍFIC.—*La música s' compón de notas.*

Han endavant las tres solucions los ciutadans N. Limpia botas, Macari del motllol del 10, F. Costa P., P. Mirarnau, Un Escalfa pedrisos y J. M. Pujol; n' han endavantat 2, Carríquiri, Paca del Cotó, J. Salan y M. Barba; y 1 no més; Manobre es-ssant, J. José y P. M. N.

CORRESPONDENCIA PARTICULAR

Ciutadans Tiqui Mequis, A. Gandol, A. Sabaté del Vendrell, Cartam, F. P. y P., A. Font, F. Lojup, S. del altre mon, Pesseta y Dos, Terror de ca'n Lara, Angelina y Amadeo, Nas de Lleó, Un Baillet, C. Colon, Teneb Zerep, Daniel Rosa, Emilio Prats, J. Roger, Pepet Llonguet y J. G. Padrós.—*Lo que'ns envian aquesta setmana no fa per casa.*

Ciutadans Carríquiri, Emilio Prats, J. B., Galan per tot, Tres sabis, Sisquet del Full, J. Sallent, H. Vilà M., J. Sneroll, T. Aldrang G., J. Canellas, Pere Baile, Joseph Roger, S. R. Lluratenc, y Romelba.—*Insertarem alguna cosa de lo que'ns envian.*

Ciutadà Andreuhet de Vilafranca: La composició de que parla no'ns serveix, la xarxa té també defectes de versificació que fan que no po'guem aprofitarla.—Ramon Lleí: Las composicions son fluyetas y poch expontànies.—Salvador Bonavia: No'ns acaba de agradar.—Follet: Un milio de gracies: va molt bé.—Timbaler del Noya: La composició que'ns envia no la considerem aproitable.—J. Punxa-sariás: Com tampech la de vosté.—Benjamín: L' article té pocas condicions literaries.—Pep Trenyina: No'ns fa 'l pés.—V. Andrés. Idem. Oidale: Mirarem de aprofiar alguna espuma.—J. Hernandez Llorens: Al acceptar un treball, no podem adquirir cap compromís respecte à la prioritat en la seva publicació: per lo tant la queixa que formula es de sobras.—Jeph de Jespus: Va molt bé y gràcies.—J. Balaguer Soler: Està molt bé: la insertarem.—J. Ramón Felix: Es llarga, difusa i incorrecte.—Peret del Café: Vá bé.—Anton Portabell: La composició es fluyta.

LOPEZ, editor.—*Rambla del Mitjà, 20.*

A. Lopez Robert, impresor.—*Asalto, 63.—BARCELONA*